

[Socialministeren.]

den, er omtrent som i Loven af November 1928, og det samme gælder Reglerne om Aabning af Krisefonds, selv om Ledighedsprocenten ikke overstiger Normalledigheden i det ellers krævede Omfang, hvortil man dog har føjet en Adgang til at yde Krisehjælp, naar 50 pCt. eller derover af Kassens Medlemmer er ledige. Med Hensyn til Krisehjælpens Omfang mener Regeringen, at den Bestemmelse i Loven af 1927, hvorefter Krisehjælp kun kan ydes i 70 Dage indenfor 12 Maaneder og kun med $\frac{2}{3}$ af Kassens ordinære Dagpengehjælp, bør bortfalde, saaledes at Krisehjælpen efter dette Lovforslag baade i Størrelse og Omfang kommer til at svare til den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. For nu ogsaa at sikre sig, at Kasserne virkelig opretter Krisefonds, foreslaas det dernæst at yde et Etableringstilskud af 30 Kr. pr. Medlem mod tidligere 10 Kr. Udgifterne skal jeg senere komme tilbage til. Endvidere skal Staten yde et aarligt Tilskud, beregnet efter samme Regler som det tidligere nævnte Statstilskud til den ordinære Forsikring. Endelig skal som hidtil Arbejdsløshedsfonden yde Tilskud, men dette Tilskud bør formentlig sættes i Forhold til det foregaaende Regnskabsaars Hjælp fra Krisefonden. De samlede Krisefondsudgifter er beregnet til 7 Mill. Kr. aarligt, et Forhold, jeg ogsaa skal vende tilbage til om lidt.

Reglerne om Indholdet af Vedtægterne er som de hidtil gældende, dog at Kontrolreglerne skærpes, idet det fremtidig skal kræves, at mindst den ene af Arbejdsløshedskassens Revisorer skal være autoriseret eller godkendt af Socialministeren, hvorhos der indsættes en Bestemmelse om, at for Medlemmer, hvis Arbejde kendetegnes ved stadig skiftende og kortvarige Arbejdsforhold, skal Understøttelsens Udbetaling gøres afhængig af, at deres Ledighedsperiode og Fortjeneste i Arbejdsperioderne godtgøres paa en for Kassen fyldstgørende Maade. Motiveringen for disse to skærpede Bestemmelser i § 24 er det vel efter visse Begivenheder i den senere Tid ikke nødvendigt at give det høje Ting. Det samme gælder en ny Regel i § 25, hvorefter der hvert Aar skal foretages Regnskabs- og Kasseeftersyn paa Direktørens Foranledning hos samtlige anerkendte Arbejdsløshedskasser, i Stedet for som hidtil kun i Løbet af en 3-aarig Periode, hvorhos Socialministeren skal fastsætte de nærmere Regler for, hvorledes Tilsynet i det hele skal føres.

I §§ 26—28 er der ikke væsentlige

Ændringer i Forhold til de tilsvarende §§ 23—25 i den gældende Lov.

Jeg er hermed naaet til det tredie Hovedafsnit: Arbejdsløshedsfonden. Her er der til Gengæld foretaget nogle Ændringer af Betydning. Arbejdsløshedsfondens Historie er typisk for den To-Skridt-frem-og-Tre-tilbage-Politik, som paa forskellig Maade har præget Arbejdsløshedsfonden op igennem Tiderne. I 1921 bestemte man, at Fondens Midler skulde tilvejebringes ved Statstilskud, Bidrag fra Arbejdsgiverne og Bidrag fra Arbejderne. Det sidste bortfaldt ved Loven af 1924, mens Statstilskuddet til Gengæld den Gang forhøjedes med 10 pCt., men i 1927 ophævede man Statstilskuddet. Efter Loven af 1921 skulde Arbejdsgiverne yde et Gennemsnitsbidrag af 9 Kr. pr. forsikret Helaarsarbejder, men i 1924 blev det 9 Kr. nedsat til 5 Kr. og for Land- og Skovbrugsarbejdere endda til 2 Kr., i 1927 blev ogsaa de 5 Kr. nedsat, nemlig til 3 Kr. Selve Arbejdsløshedsfonden havde man i 1921 tænkt sig skulde gaa op til 50 Mill. Kr., men det fortrød man meget hurtigt, i 1924 nøjedes man med 30 Mill. Kr., i 1927 naaede ens Beskedenhed ned til 12 Mill. Kr., og endelig blev ogsaa denne Grænse i 1928 nedsat med op imod $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det foreslaas nu i Konsekvens af hele dette Lovforslags Formaal at styrke Fondens Økonomi indenfor rimelige Grænser, saaledes at Arbejdsgivernes Bidrag forhøjes til 4,50 Kr. pr. Helaarsarbejder, altsaa mindre end i 1924 og ikke halvt saa meget som i 1921. For Læringer skal der kun betales for Læretidens sidste Aar. Statstilskuddet sættes nu til Halvdelen af Fondens Udgifter i det foregaaende Aar. Allerede Loven af 1921 hjemlede forskellige Fritagelser for Arbejdsgivernes Bidragspligt, Fritagelser, der stadig er blevet udvidet gennem Aarene. Man accepterer her disse Fritagelser i det store og hele, dog ikke den ved Loven af 1924 gennemførte Nedsættelse for Land- og Skovbrugsarbejdere, idet Erfaringen viser, at netop Forholdene i Landbrugserhvervet som Helhed i ikke ringe Grad bidrager til at øge den almindelige Arbejdsløshed. Ej heller er det muligt at begrunde, at Landbruget ikke yder Bidrag for Personer, der har Kost og Logi hos Husbonden, og som godtgøres at være antaget for mindst et halvt Aar. Landbruget er jo i Forvejen fritaget for Bidrag i Forhold til hele sit Husholdningstvende, og der ses derfor ingen Grund at være til at fritage Landbruget ogsaa for Bidrag til hele dets Erhvervstvende, dets Erhvervsarbejdere, og dermed stille Landbrugserhvervet